

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **Pohřební ústav města České Budějovice, příspěvková organizace**, se sídlem Pražská 2275/108, České Budějovice, zast. Mgr. Evženem Sedleckým, advokátem se sídlem J. Š. Baara 1625/11, České Budějovice, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2017, č. j. 49897/17/5000-10610-711889, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 3. 10. 2018, č. j. 51 A 3/2018 - 39,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Specializovaný finanční úřad (dále jen „SFÚ“) provedl u žalobce cenovou kontrolu a na jejím základě udělil žalobci rozhodnutím ze dne 21. 7. 2017, č. j. 123536/17/4422-13732-303570, pokutu ve výši 65 000 Kč za správní delikt podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenách“), za to, že v období od 1. 1. 2015 do 31. 12. 2016 nedodržel závazný postup podle § 6 odst. 1 písm. c) zákona o cenách při kalkulaci věcně usměrňovaných cen služeb krematorií, a to promítnutím vyšších než ekonomicky oprávněných nákladů. SFÚ po zohlednění žalobcova vyjádření shledal, že kalkulace ceny za pronájem obřadních místností obsahovala v roce 2015 náklady o 130 896,90 Kč vyšší a v roce 2016 o 188 755,26 Kč vyšší než ekonomicky oprávněné, kalkulace ceny za služby krematorií za rok 2015 pak obsahovala o 12 428,33 Kč vyšší náklady než náklady ekonomicky oprávněné. Vyloučení ekonomicky neoprávněných nákladů mělo vliv pouze na kalkulovanou cenu, ovšem žalobce účtoval za poskytované služby nižší cenu, než byla cena kalkulovaná. Žalovaný výše označeným rozhodnutím ze dne 20. 11. 2017 snížil pokutu na 20 000 Kč. Shledal totiž, že žalobci nelze klást k tíži, že šlo o opakovanou kontrolu SFÚ, v jeho prospěch naopak zohlednil, že je žalobce příspěvkovou organizací, jejímž primárním účelem není generování zisku, a že kromě pochybení v podobě promítnutí vyšších než ekonomicky oprávněných nákladů do kalkulací regulovaných cen zpracoval žalobce kalkulace

řádně a přehledně, naopak úvaha ze strany SFÚ ohledně zahrnutí nákladů na opravy automobilů byla vnitřně rozporná.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Krajský soud označil za dostatečné doručení rozhodnutí SFÚ do datové schránky společnosti Rada, Čtřková & Koptiš advokátní kancelář s. r. o. Rozhodnutí tak sice nebylo doručeno přímo do datové schránky konkrétního advokáta, který žalobce zastupoval, podstatné však je, že se včas dostalo do dispozice žalobce, který proti němu podal včasné odvolání. Řízení bylo zahájeno způsobem souladným s § 46 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť v sankčních řízeních je obvykle v oznámení o zahájení řízení skutek vymezen pouze obecně a podrobný popis je naformulován teprve ve výrokové části konečného rozhodnutí. V nyní posuzovaném řízení byl skutek již v oznámení vymezen dostatečně určitě. V otázce výkladu pojmu ekonomicky oprávněné náklady obsaženého v § 2 odst. 7 písm. a) zákona o cenách se krajský soud ztotožnil se žalovaným, stejně jako s aplikací pojmu na zohlednění leasingových nákladů na automobil za rok 2015. Opravu kremační pece, podlah kremační pece a kremačního zařízení nelze zahrnout do kalkulace věcně usměrňovaných cen za pronájem obřadních místností, jak ostatně plyne z příslušných cenových výměrů pro roky 2015 a 2016. Do této kalkulace neměly být zahrnuty ani náklady na opravy chladících zařízení, protože nebylo vyloučeno vytvoření samostatné položky hodinové sazby chlazení. Žalobcova výtku ohledně zahrnutí nákladů na opravy osobních automobilů a dodávky VW Transporter byla irrelevantní, neboť ji akceptoval již žalovaný. Krajský soud nemohl samostatně přezkoumávat protokol o kontrole, neboť žalobce proti němu nevznesl včasné námitky, takže jej nezpochybnil zákonem stanoveným způsobem. Na řádně nenapadený protokol o kontrole je pak třeba nahlížet jako na veřejnou listinu ve smyslu § 53 odst. 3 správního řádu. Krajský soud obecně přisvědčil žalobci, že cenová kalkulace je složitá a ne zcela přehledná, ale závěry správních orgánů po provedení cenové kontroly označil za logické a mající oporu v právních předpisech.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření k ní

[3] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatel brojí proti tomu, že své rozhodnutí doručil SFÚ do datové schránky společnosti Rada, Čtřková & Koptiš advokátní kancelář s. r. o., nikoli přímo do datové schránky konkrétního zastupujícího advokáta, takže lze říci, že rozhodnutí dosud nebylo platně a účinně doručeno, do rukou stěžovatelova právního zástupce se dostalo v podstatě jen náhodou a mohlo se stát, že se do jeho rukou vůbec nedostane.

[5] Vytýká SFÚ, že vůči němu zahájil správní řízení ledabyly a oznámení o zahájení správního řízení neobsahovalo specifikaci konkrétního protiprávního jednání, kterého se měl dopustit, neboť neobsahovalo specifikaci konkrétních nákladových položek, které by v kalkulaci neměly být uvedeny či byly uvedeny v nesprávné výši. Nemohl se tudíž účinně hájit a argumentovat, neboť mohl jen velmi obecně obhajovat správnost kalkulací podle svých domněnek a o konkrétních položkách se dozvěděl až ze samotného prvostupňového rozhodnutí o vině.

[6] Dále uvádí, že je v podstatě na libovůli SFÚ a žalovaného, co zahrnou pod pojem „ekonomicky oprávněný náklad“ ve smyslu cenových výměrů, naopak adresáti příslušných právních norem nemají kde zjistit, co se pod tímto právním pojmem skrývá. Dvě zaměstnankyně SFÚ pak při cenové kontrole probíhající více než tři měsíce postupovaly tak, aby „něco našly“, naopak stěžovatel, aby zabránil opakování tohoto problému, by musel zaměstnávat dva daňové

pokračování

a právní specialisty, kteří by se věnovali pouze kalkulacím cen a jejich proměnám i v průběhu roku. Přitom při předchozích cenových kontrolách byl stěžovatelem používaný způsob tvorby cen, který vychází z výsledků hospodaření za minulý rok, označen za dostatečný. Jako příklad uvedl, že by již nemohl stihnout zohlednit do kalkulace roku 2016 provedení rekonstrukce podesty krematoria, která proběhla teprve v létě 2016, takže by ji podle výkladu žalovaného musel zohlednit pouze do kalkulace cen na poslední čtvrtletí roku 2016, nikoli již na rok 2017. To stejné pak platí u odpisu auta či u leasingových nákladů, které se do cenotvorby promítají vždy s ročním zpožděním. Za jediný reálný a správný způsob proto označuje ten, že ekonomické výsledky jednoho účetního roku budou podkladem pro kalkulaci roku následujícího. Existuje totiž nespočet okolností, které mohou nastat během roku, ba i několikrát do měsíce, ovšem žádný podnikatel nemění ceny dvanáctkrát do roka. Ze zákona o cenách ani neplyne, že by měla být kalkulace cen prováděna takto často.

[7] Dále trvá na tom, že součástí rozsáhlé rekonstrukce krematoria, včetně opravy podlahy kremační pece a její automatiky, byla i investice spočívající v rekuperační technologii pece, která vytápí celou budovu včetně obřadní místnosti a ohřevu teplé užitkové vody na toaletě, kde ji využívají i návštěvníci obřadu, takže bylo namístě zahrnout tento náklad do ceny obřadu. S tímto argumentem se přitom krajský soud nijak nevypořádal, pouze přisvědčil žalovanému. Oprávněné bylo i zahrnutí nákladů (včetně dálničních známek) na osobní automobily a dodávky VW Transporter, které slouží jak pro dopravu managementu, tak pro přepravu těl v rámci areálu. Oprávněné byly do položky ceny obřadu zahrnuty i náklady na opravu chladících místností, neboť je nesmysl vytvářet hodinovou sazbu pro chlazení těl. Jejich nezahrnutí naopak nemá oporu v právních předpisech a představuje fakticky skrytou daň.

[8] Závěrem stěžovatel polemizuje s názorem krajského soudu na závaznost protokolu o kontrole. Z uvedených důvodů pak navrhuje, aby byl rozsudek krajského soudu zrušen a věc mu vrácena k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zrekapituloval argumentaci krajského soudu a ztotožnil se s ní. Navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Při jejím posouzení Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že kasační stížnost je z valné části pouze kopií žaloby, toliko s tím rozdílem, že žalobní body označené v části IV. žaloby arabskými číslicemi byly převedeny do části III. kasační stížnosti a označeny písmeny A až D a jednotlivé odstavce byly nově očíslovány. Jediná nová argumentace je obsažena v části III.E, kde ovšem stěžovatel polemizuje pouze s některými dílčími tvrzeními obsaženými v bodech 28., 29., 31. a 32. rozsudku krajského soudu, i zde ovšem v zásadě pouze opakuje příklady a argumenty použité již v žalobě. Nejvyšší správní soud tak může v převážné části odkázat na podrobné a přesvědčivé zdůvodnění krajského soudu, s nímž stěžovatel polemizuje pouze ve zcela dílčích otázkách.

[13] Stěžovatelovu námitku ohledně údajně neplatného doručení prvostupňového rozhodnutí SFÚ již dostatečně přesvědčivě vypořádal krajský soud a stěžovatel s jeho argumentací nijak nepolemizuje, pouze opakuje svou žalobní námitku. Nejvyšší správní soud tudíž

ve shodě s krajským soudem pouze poukazuje na svůj rozsudek ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 Afs 148/2008 - 73: „*Je-li totiž adresát s obsahem písemnosti obeznámen, potom otázka, zda bylo doručení vykonáno předepsaným způsobem, nemá význam. Nedodržení formy tedy samo o sobě neznamená, že se doručení musí zopakovat, rozhodující je, zda se daná písemnost dostala do rukou adresáta. Koneckonců ke stejnému výsledku se přiklonil již i formální úpravou nový správní řád, který v § 19 (v obecných společných pravidlech pro doručování ve správním řízení) normuje, že písemného dokladu o doručení či dodání písemnosti není třeba, je-li z postupu účastníka řízení (adresáta) zjevné, že mu bylo doručeno.*“ V projednávané věci je nepochybné, že se prvostupňové rozhodnutí dostalo do právní sféry tehdejšího stěžovatele zástupce, neboť ten proti němu podal včasné odvolání, takže z jeho dalšího postupu je ve smyslu právě citovaného judikátu „*zjevné, že mu bylo doručeno*“. Stěžovatel tedy nebyl zkrácen na svých právech a zkoumat zkrácení hypotetická, k nimž podle něj teoreticky mohlo dojít, není smyslem řízení o kasační stížnosti. Pokud stěžovatel spatřuje hrozbu takového zkrácení v tom, že se po doručení do datové schránky společnosti Rada, Čutková & Koptiš advokátní kancelář, s. r. o., dostalo jeho tehdejšímu právnímu zástupci prvostupňové rozhodnutí do ruky „*v podstatě jen náhodou*“, jde spíše o výtku směřovanou k vnitřnímu systému komunikace a nakládání s písemnostmi doručeny do datové schránky společné advokátní kanceláře než o výtku proti postupu SFÚ, tím méně pak proti rozhodnutí žalovaného a rozsudku krajského soudu.

[14] Také námitka přílišné obecnosti oznámení o zahájení správního řízení byla již plně vypořádána krajským soudem způsobem, s nímž stěžovatel nijak nepolemizuje. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že oznámení o zahájení správního řízení ze dne 7. 6. 2017 obsahovalo všechny náležitosti uvedené v § 46 odst. 1 správního řádu, a v podrobnostech odkazuje na body 23. a 24. rozsudku krajského soudu, které stěžovatel nezpochybnil.

[15] V zásadě totéž platí i pro klíčovou kasační námitku týkající se způsobu, jakým SFÚ a žalovaný aplikovali na stěžovatelův případ pojem „ekonomicky oprávněný náklad“. SFÚ a žalovaný kladli stěžovateli za vinu, že ve smyslu § 6 odst. 1 písm. c) zákona o cenách nedodržel „*závažný postup při tvorbě ceny nebo při kalkulaci ceny, včetně zahrnování přiměřeného zisku do ceny*“. Součástí tohoto závazného postupu je obecné pravidlo používané v příslušných cenových výměrech vydávaných v cenových věstnících (viz výměr Ministerstva financí č. 1/2014, kterým se vydává seznam zboží s regulovanými cenami; a výměr Ministerstva financí č. 1/2015, kterým se vydává seznam zboží s regulovanými cenami), podle nějž lze do ceny regulované těmito výměry promítnout pouze ekonomicky oprávněné náklady pořízení, zpracování a oběhu zboží doložitelné z účetnictví, přiměřený zisk, daň a případně uplatněné clo podle jiných právních předpisů, není-li dále stanoveno jinak. Pojem „ekonomicky oprávněných nákladů“ je pak vymezen v § 2 odst. 7 písm. a) zákona o cenách, podle nějž se za „*ekonomicky oprávněné náklady považují náklady pořízení odpovídajícího množství přímého materiálu, mzdové a ostatní osobní náklady, technologicky nezbytné ostatní přímé a nepřímé náklady a náklady oběhu; při posuzování ekonomicky oprávněných nákladů se vychází z dlouhodobě obvyklé úrovně těchto nákladů v obdobných ekonomických činnostech s přihlédnutím k zvláštnostem daného zboží*“.

[16] Při výkladu tohoto spojení je klíčový rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2008, č. j. 2 Afs 109/2007 - 146, publ. pod č. 1800/2009 Sb. NSS: „*Správní orgán, který v rámci cenové regulace posuzuje ekonomickou oprávněnost určitých nákladů, při svém rozhodování musí postupovat na základě racionální úvahy. V první řadě si musí ujasnit, zda by dané náklady v konkrétních poměrech kontrolované osoby řádný hospodář vynaložil. Přitom je třeba zohlednit všechny okolnosti a vzít v úvahu i to, že při úvaze o vynaložení určitých nákladů nelze odhadovat budoucí vývoj rozhodných skutečností s naprostou jistotou, takže řádný hospodář bude brát v úvahu i možnost, že dojde k mimořádným či obtížně předvídatelným okolnostem, na které bude muset adekvátně reagovat. Poté, co si správní orgán ujasní, jaké náklady by v konkrétním případě vynaložil řádný hospodář, porovná je s náklady skutečně vynaloženými. Teprve, zjistí-li, že skutečně vynaložené náklady v nikoli nevýznamné míře převyšují náklady ekonomicky oprávněné, je zde*

pokračování

prostor pro případný postih za správní delikt na úseku cen (§ 15 a násl. zákona č. 526/1990 Sb., o cenách).“ Z těchto východisek vycházeli SFÚ, žalovaný i krajský soud. Stěžovatel polemizuje v části III.E pouze s některými dílčími závěry krajského soudu.

[17] Stěžovatel zejména nesouhlasí s tím, že je kritizován za kalkulaci cen provedenou na základě hospodářských výsledků za rok minulý. K jeho námitce, že při předchozích kontrolách nebyl za tento způsob kalkulace kritizován, takže má plné právo provádět jej i nadále, je třeba připomenout, že mu pokuta nebyla udělena za způsob kalkulace ceny jako celek, nýbrž za zahrnutí jednotlivých konkrétních položek, a to mimo jiné těch, které se nevztahovaly k roku kalkulace regulované ceny. Stěžovatel konkrétně v kasační stížnosti nesouhlasí s kritikou toho, že do kalkulace ceny pro rok 2015 zahrnul i náklady na leasing za rok minulý. Krajský soud ovšem správně konstatoval, že se jedná o náklady, jejichž vznik a trvání jsou předem známe, a proto je v pořádku, že je nelze promítnout do kalkulace cen pro rok, v němž již nemají leasingové splátky oporu v účetnictví. Pokud naopak stěžovatel uvádí „praktický příklad“ s rekonstrukcí krematoria v létě 2016 a tvrdí, že po něm správní orgány chtějí, aby prováděl kalkulaci dvanáctkrát do roka, na což nemá personální kapacity, je třeba tuto argumentaci odmítnout jako snahu o dovedení postupu SFÚ ad absurdum, ovšem způsobem, který SFÚ a žalovaný vůbec nepoužili. Stěžovatel nebyl postižen za zahrnutí nákladů na opravu v létě 2016, tu uvedl opravdu jen jako vlastní příklad, ani za neprovádění přepočtu kalkulace každý měsíc, nýbrž za zohlednění leasingu za rok, kdy již leasing neplatil a neměl jej v účetnictví. Nešlo tedy o žádný nečekaný výdaj, jehož zohlednění by jej nutilo měnit kalkulaci z měsíce na měsíc, jak uvádí. Šlo naopak o výdaj předem jasně stanovený a předvídatelný, jehož zohlednění pouze v roce uplatnění tohoto výdaje nic nebránilo. Stěžovatelovo tvrzení, že „[e]xistuje nespočet okolností, které mohou nastat během roku a které mohou či nemohou nastat několikrát do měsíce“, je tak pouze hypotetickým problémem, který v jeho případě nenastal.

[18] Není pravdou, že se krajský soud vůbec nevypořádal se stěžovatelovou argumentací ohledně zohlednitelnosti nákladů na opravu podlahy kremační pece a automatiky kremační pece. Stěžovatel sice v kasační stížnosti opakuje, že tyto náklady zcela jistě souvisejí s náklady na pronájem obřadní místnosti, proti tomu však krajský soud v bodě 29 svého rozsudku uvedl jasný enumerativní výčet položek, které lze podle příslušného cenového výměru zahrnout do výpočtu věcně usměrňované ceny, a mezi nimi stěžovatelem uváděné opravy uvedeny nejsou. Je pravda, že krajský soud výslovně nereagoval na stěžovatelův argument, že v důsledku opravy kremační pece se změnil i způsob ohřevu užitkové vody na toaletě obřadní místnosti, s tímto dílčím argumentem se však již dostatečně vypořádal žalovaný na straně 11 svého rozhodnutí, na kterou krajský soud výslovně odkázal. K těmto argumentům žalovaného ohledně ohřevu vody na toaletě obřadní síně, vytápění samotné obřadní síně a nevytápění kaple již Nejvyšší správní soud nemá co dodat.

[19] Stejně tak nemá co dodat k jasné argumentaci krajského soudu, žalovaného a SFÚ k otázce, proč nebylo možno zahrnout do kalkulace ceny obřadu také náklady na opravu chladících místností. Již žalovaný jasně vysvětlil, že chlazení není nutně součástí obřadu, ale samostatným úkonem a že nic nebránilo tomu, aby stěžovatel vytvořil samostatnou položku stanovující hodinovou sazbu chlazení po dobu uložení zemřelého. Proti tomuto jasnému vysvětlení staví stěžovatel pouze obecné výtky o chaosu zákona o cenách a hypotetické příklady s vytvářením stostránkového ceníku, kde by bylo zohledněno „*příšití knoflíku na saku pracovníka či spotřeba 1/10000 náplně tiskárny při tištění vývěsky s programem obřadů na příslušný den*“.

[20] Poslední konkrétní námitka se týkala závaznosti protokolu o kontrole a stěžovatel v ní brojil proti tomu, že krajský soud a SFÚ „*propůjčují kontrolnímu orgánu právo usurpovat moc na právní hodnocení toho, zda postupy a skutečnosti v protokolu zachycené jsou správné nebo ne*.“ Nic takového

ale z bodu 32. rozsudku krajského soudu, na nějž zde stěžovatel poukazuje, ani z následujícího bodu 33. neplyne. Krajský soud v těchto dvou bodech pouze vysvětlil, že předmětem jeho přezkumu nebylo samotné posuzování správnosti zařazení sporných nákladů mezi jednotlivé položky, uvedené v protokolu o cenové kontrole ze dne 9. 5. 2017, který stěžovatel ani nenapadl námitkami, přestože byl o možnosti jejich uplatnění řádně poučen. K závaznosti tohoto protokolu pak krajský soud uvedl pouze tolik, že podle judikatury jde o jeden z podkladů pro zahájení řízení o uložení pokuty a jeden z možných důkazů k prokázání protiprávního jednání, přičemž má povahu veřejné listiny. K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že z rozhodnutí SFÚ a žalovaného neplyne, že by tento stěžovatelem nenapadený protokol používali absolutizujícím způsobem, který stěžovatel uvádí, tedy že by jejich rozhodnutí pouze bez dalšího odkazovala na tento protokol jako na autoritativní konstatování stěžovatelových pochybení; v obou těchto rozhodnutích naopak samostatně analyzovali jednotlivé položky stěžovateli vytýkané.

[21] Nejvyšší správní soud uzavírá, že si je stejně jako krajský soud (viz bod 35. jeho rozsudku) vědom toho, že úprava kalkulace regulovaných cen není příliš rozsáhlá a podrobná a že jejich kalkulace může být pro subjekty, které musejí regulované ceny uplatňovat, komplikovaná. Nelze ovšem přehlédnout, že tato stručná právní úprava nebyla vůči stěžovateli v konkrétním případě uplatňována nijak šikanózně či nepředvídatelně ve snaze jej postihnout či vyměřit mu pokutu jako „skrytou daň“, jak uvádí v kasační stížnosti. Podle názoru kasačního soudu bylo rozhodnutí žalovaného velmi podrobné a přesvědčivě zdůvodněné, žalovaný navíc zohlednil další polehčující okolnosti a naopak poopravil jeden z dílčích závěrů SFÚ tak, že se rozhodl snížit pokutu uloženou stěžovateli na méně než třetinu původní výše. Proti tomuto zdůvodněnému rozhodnutí a přesvědčivému odůvodnění krajského soudu pak stěžovatel postavil převážně zopakování žaloby a argumentaci hypotetickými příklady dovedenými ad absurdum. Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud těmito argumentům nepřisvědčil.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[23] Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[24] Žalovaný měl ve věci plný úspěch, proto by mu soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., mohl přiznat náhradu nákladů řízení proti stěžovateli, avšak jemu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu je soud nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. ledna 2019

JUDr. Radan Malík
předseda senátu